

Trochę historii...

Ośrodek jako placówka terapeutyczno - rehabilitacyjna powstał 1 kwietnia 1991r. pod nazwą Ośrodek Rehabilitacyjno - Adaptacyjny. Założony został przez grupę rodziców, których dzieci nie mogły korzystać z nauczania w istniejących placówkach oświatowych. Był to okres, kiedy dzieci z upośledzeniem umysłowym były w większości zwalniane z obowiązku szkolnego; z konieczności pozostawały w domu w izolacji społecznej, bez jakiegokolwiek pomocy edukacyjnej, terapeutycznej czy rehabilitacyjnej. Dzięki determinacji rodziców, z inicjatywy Urszuli i Piotra Zborowskich, Barbary i Marka Wojnarów oraz Joanny i Andrzeja Janochów udało się założyć *Fundację Solidarni na Rzecz Dzieci Niepełnosprawnych* oraz pozyskać budynek po żłobku przy ul. Powstańców Śląskich 16 w Krośnie. Początkowo to właśnie Fundacja była organem prowadzącym placówkę powstałej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej umysłowo i ruchowo. Pierwsze lata były bardzo trudne ze względu na brak środków na finansowanie bieżącej działalności oraz brak wykwalifikowanej kadry. Duże były także opory rodziców co do umieszczania swoich dzieci w placówce - pod opieką Ośrodka pozostawało wówczas tylko około 10 wychowanków.

Jednocześnie w całej Polsce z inicjatywy Ewy i Romana Garlickich bardzo szybko rozwijał się ruch rodziców dzieci z upośledzeniem umysłowym. Rodzice ci, wywołując publiczną debatę o pozbawionych edukacji, zatrudnienia i miejsca w społeczeństwie dzieciach, młodzieży i osobach dorosłych z upośledzeniem umysłowym rozpoczęli ruch społeczny, którego efektem była rejestracja Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym. W zebraniu założycielskim PSOUU w Warszawie uczestniczyło troje rodziców z Krosna: Stanisława Kobak, Kazimiera Ziemiańska i Andrzej Janocha. PSOUU jest ogólnopolską, apolityczną i niedochodową organizacją pozarządową, skupiającą osoby niepełnosprawne intelektualnie, ich rodziny oraz przyjaciół.

Krośnieńskie Koło Stowarzyszenia zostało zarejestrowane w sądzie w roku 1992, a 1 listopada 1993 przejęło prowadzenie Ośrodka Rehabilitacyjno-Adaptacyjnego. Wtedy też zmieniła się nazwa placówki i jej Statut.

Obecnie Ośrodek Rehabilitacyjno – Edukacyjno - Wychowawczy jest placówką świadczącą kompleksowe, wielospecjalistyczne usługi edukacyjne, rehabilitacyjne, terapeutyczne i wychowawcze dla 64 uczniów w wieku od 3 – 25 lat. Organem prowadzącym placówkę jest Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym. Standardem naszej pracy jest realizacja kompleksowych indywidualnych programów rewalidacyjno – wychowawczych i edukacyjno – terapeutycznych, zatrudnianie

wykwalifikowanej kadry, wyposażenie placówki w specjalistyczny sprzęt , wykorzystanie najnowszych metod i form pracy z podopiecznymi oraz współpraca z rodzicami.

Kierując się ogólnie przyjętym systemem norm i wartości dążymy do wszechstronnego rozwoju ucznia niepełnosprawnego intelektualnie, przygotowując go do funkcjonowania w społeczeństwie na miarę jego indywidualnych możliwości i potrzeb. W naszej bezpiecznej i przyjaznej placówce, dobrze wykwalifikowana, twórcza i zaangażowana kadra umożliwia uczniom wszechstronny rozwój, przygotowując ich do możliwie pełnego uczestnictwa w życiu społecznym.

Dyrektor OREW

Joanna Janocha

Ośrodek Rehabilitacyjno – Edukacyjno –Wychowawczy

czynny: Codziennie 6³⁰ - 16⁰⁰

ul. Powstańców Śląskich 16, tel. / fax (0-13) 43 258 37 i 43 271 16

Zajęcia

Ośrodek Rehabilitacyjno - Edukacyjno – Wychowawczy (OREW) organizuje dla dzieci i młodzieży upośledzonej umysłowo w stopniu **głębokim** indywidualne i zespołowe **zajęcia rewalidacyjno – wychowawcze**, natomiast dla dzieci i młodzieży upośledzonej umysłowo w stopniu **umiarkowanym i znacznym** indywidualne i grupowe **zajęcia edukacyjno – terapeutyczne**.

Zanim rozpocznie się proces terapii, zespół specjalistów (nauczyciel – terapeuta, rehabilitant, logopeda, psycholog) opracowuje dla dziecka diagnozę umiejętności funkcjonalnych. Diagnoza ta ma formę opisową i zawiera zestawienie tych umiejętności, które uczeń już posiada, a które są istotne z punktu widzenia prawidłowego i w miarę niezależnego jego funkcjonowania. Na podstawie tej diagnozy przygotowuje się kompleksowy indywidualny program terapii, który jest podstawą pracy terapeutycznej przez cały rok szkolny. Pod koniec roku zespół specjalistów dokonuje oceny postępów, czyli ustala, jakie umiejętności nabył uczeń w minionym okresie czasu. Przy konstruowaniu diagnozy i programu, realizowaniu go i ocenianiu postępów ważnymi i niezastąpionymi współpracownikami specjalistów są rodzice dziecka.

Nauka umiejętności zawartych w indywidualnych programach poszczególnych uczniów odbywa się podczas zajęć, które obejmują:

1. **Usprawnianie ruchowe i psychoruchowe w zakresie dużej i małej motoryki, wyrabianie orientacji w schemacie własnego ciała i orientacji przestrzennej.** W zajęciach tego typu wykorzystywane są m.in. metody rehabilitacji ruchowej i gimnastyki korekcyjnej, elementy „Ruchu rozwijającego” W. Sherborne, elementy „Integracji Sensorycznej” J. Ayres, „Programy Aktywności” M. Ch. Knillów.

2. **Wdrażanie do osiągania optymalnego poziomu samodzielności w zakresie jedzenia, toalety, ubierania się.** Nauka samoobsługi w w/w zakresach odbywa się w naturalnych sytuacjach (śniadanie, obiad, wyjście do toalety, przyjazd do ośrodka, wyjazd do domu).

3. **Naukę nawiązywania kontaktu i naukę sposobu komunikowania się z otoczeniem na poziomie odpowiadającym indywidualnym możliwościom dziecka.** Wykorzystuje się tu m.in. metodę „Dotyk i Komunikacja” Ch. Knilla oraz metody komunikacji alternatywnej.

4. **Rozwijanie zainteresowania otoczeniem, wielozmysłowe poznawanie tego otoczenia, naukę rozumienia zachodzących w nim zjawisk, naukę celowego działania w tym otoczeniu.** W zajęciach z tego zakresu wykorzystuje się m.in. metodę stymulacji polisensorycznej, elementy metody porannego kręgu, różnorodne techniki plastyczne, pracę z komputerem, zabawy muzyczno – rytmiczne, obcowanie z przyrodą i sztuką, arte-terapię.

5. **Kształtowanie umiejętności współżycia w grupie.** Umiejętność tę kształtuje zwykłe, codzienne przebywanie razem w różnych sytuacjach (np. kiedy Tomek cierpliwie czeka na swoją kolej, by zjeść obiad, a Natalka odstępuje zabawkę Agnieszce), wspólne przeżywanie imprez i uroczystości (np. imieniny, opłatek, zabawa choinkowa, Dzień Dziecka), udział w spotkaniach integracyjnych, w katechizacji, elementy pedagogiki zabawy.

Zajęcia rewalidacyjno – wychowawcze i edukacyjno – terapeutyczne dzięki swej różnorodności i atrakcyjności pozwalają wychowankom na radosne poznawanie siebie i świata.

nauczyciel – terapeuta

Anna Szerląg

Bernadetta Fiejdasz

Opieka medyczna w OREW

Podopiecznych Ośrodka łączy wspólna cecha – upośledzenie umysłowe różnego stopnia. Towarzyszy ono wielu zespołom chorobowym uwarunkowanym genetycznie i nabytym zaburzeniom rozwojowym Ośrodkowego Układu Nerwowego.

Największą grupę stanowią osoby z Mózgowym Porażeniem Dziecięcym. Pojęciem tym określa się powstałe w czasie ciąży, porodu lub w okresie okołoporodowym nie postępujące zaburzenia czynności rozwijającego się Ośrodkowego Układu Nerwowego, a zwłaszcza ośrodkowego neuronu ruchowego. Jest to różnorodny etiologicznie i klinicznie zespół objawów chorobowych, w których dominują różnego stopnia niedowłady kończyn (głównie spastyczne), ruchy mimowolne, zaburzenia równowagi i zborności ruchów; a także zaburzenia zachowania, padaczka, uszkodzenie narządu wzroku i słuchu, nieprawidłowy rozwój mowy i różnego stopnia opóźnienie rozwoju umysłowego.

Kolejna grupa to nasi wychowankowie z zespołem Downa, spowodowanym trisomią 21 pary chromosomów. Dzieci z zespołem Downa mają skłonność do otyłości przy ogólnie niższym od przeciętnego wzroście; charakterystyczne cechy dysmorfii twarzy z suchą łuszczącą się skórą, u około 30 – 40 % stwierdza się wadę serca.

Pojedyncze przypadki stanowią dzieci z przepukliną oponowo – rdzeniową, zespołami wad wrodzonych OUN takimi jak: zespół Dandy – Walkera, małogłowie, zespół Retta, zespół Smith – Lemlego – Opitza.

Do zadań lekarza należy przede wszystkim czuwanie nad procesem rehabilitacji, który prowadzą bezpośrednio fizjoterapeuci i wychowawcy. Osoby z zaburzeniami ruchowymi i towarzyszącymi im zniekształceniami kończyn czy tułowia wymagają często dodatkowego sprzętu ortopedycznego np. materacy odleżynowych, wózków inwalidzkich specjalnych, pionizatorów, parapodiów, łusek i butów ortopedycznych. Zaopatrzenie to dobieramy wspólnie z fizjoterapeutami, indywidualnie według potrzeb i możliwości ich wykorzystania.

Wychowankowie OREW, jak każdy z nas, cierpią również na przejściowe choroby towarzyszące (infekcje, urazy itp.); jako lekarz staram się i tym wypadku przynosić im ulgę. Zdaję sobie sprawę z tego, że efekty naszych wysiłków nie zawsze są zgodne z oczekiwaniami rodziców, ale uważam, że choćby najmniejsza zmiana na lepsze to już sukces. Niestety basen czy hipoterapia pozostają w sferze marzeń.

*Lek. Barbara Korzystka
Specjalista rehabilitacji medycznej*

Kto kogo uczy w Orewie?

Moja katechetyczna przygoda z Dziećmi niepełnosprawnymi intelektualnie w Ośrodku zaczęła się we wrześniu ubiegłego roku. Choć dane mi było wcześniej pracować z osobami upośledzonymi umysłowo, nigdy nie byłem dla nich katechetą. A katecheza w takiej grupie, jak szybko zrozumiałem jest czymś zupełnie innym, niż mogłem dotąd przypuszczać. Religia, w swej teoretycznej części, jest przecież zbiorem prawd bardzo czasem abstrakcyjnych, a tu o jakiegokolwiek abstrakcji trzeba było zapomnieć! Przetłumaczenie idei Boga, Jego bezinteresownej miłości, pojęcia ofiary, czy nieśmiertelności na język konkretno – obrazowy, przykucie krótkotrwałej z natury i mimowolnej uwagi Dzieci do treści katechezy zmuszało do karkołomnych czasem metod i pomysłów. Na bok trzeba było odłożyć wielką teologię i wracać do swoich pierwszych religijnych doświadczeń z dzieciństwa. Jakie to okazało się ciekawe i odkrywcze! Bóg znów stał się prosty i bliski, wiara łatwa i naturalna. Do dziś każda lekcja to dla mnie swoiste rekolekcje. Szybko też zorientowałem się, że to nie ja jestem nauczycielem, że te – biedne jak zwykło się sądzić – dzieci znają Boga lepiej, choć często nie potrafią wypowiedzieć Jego imienia. Najważniejsze jednak moje odkrycie: cokolwiek by nie mówić o ich możliwościach intelektualnych i poznawczych, zdolność kochania Dzieci na pewno nie jest upośledzona. Ich modlitwa „metodą słończnika” jest świętsza, niż zakonny brewiarz, a pogody ducha, prostoty i radości zazdroszczę im po każdej katechezie.

Katecheta

Ks. Maciej Skiba

Rehabilitacja lecznicza

Ważnym elementem w terapii osób z upośledzeniem umysłowym oraz ruchowym jest rehabilitacja lecznicza. Rehabilitacją objęte jest ponad 60 osób przebywających w OREW. Głównym zadaniem rehabilitacji jest kompleksowe działanie, mające na celu usprawnienie ruchowe pacjenta. Wszyscy wychowankowie OREW będący pod kontrolą lekarza - specjalisty rehabilitacji, opracowany mają szczegółowy program terapii, dostosowany do indywidualnych potrzeb. Przed przystąpieniem do terapii dokonuje się wstępnej oceny rozwoju psychoruchowego (diagnostyka). Uzyskane wyniki stanowią podstawę terapii ruchowej. W procesie opieki i rehabilitacji dziecka biorą także udział rodzice. Współpraca

między nimi a zespołem fizjoterapeutów jest konieczna, by uzyskać pozytywne wyniki leczenia.

Rehabilitacja prowadzona jest przez zespół fizjoterapeutów wielotorowo (grupowe zajęcia korekcyjne i indywidualna rehabilitacja).

Zajęcia korekcyjne, mają na celu wyrównanie lekkich niedoborów ruchowych oraz kształtowanie prawidłowej postawy ciała. Ćwiczenia prowadzone są w poszczególnych grupach o określonej dysfunkcji organizmu. Tego rodzaju terapii poddane są osoby z mniejszym stopniem upośledzenia ruchowego.

Rehabilitacja indywidualna wykorzystuje różnorodne, dostosowane do potrzeb poszczególnych wychowanków metody. W zakresie ogólnej fizjoterapii duże znaczenie ma medycyna fizykalna (fizykoterapia) oparta na naturalnych metodach leczniczych. Posługuje się ona bodźcami fizjologicznymi, które stale działają na organizm ludzki ze strony środowiska. Pacjenci poddani są zabiegom elektroterapii (jonoforeza, galwanizacja); światłolecznictwa; hydroterapii (masaż wirowy); termoterapii (parafinoterapia, okłady żelowe) oraz zabiegom masażu klasycznego. Głównym celem w/w terapii jest normalizacja przebiegu procesów fizjologicznych, usprawnienie czynności poszczególnych narządów i całego organizmu, a przede wszystkim przygotowanie do właściwej terapii – kinezyterapii. Usprawnianie przebiega według naturalnego następstwa rozwojowego, od kształtowania postaw i ruchów we wszystkich pozycjach, poprzez umiejętność zmiany pozycji ciała oraz kolejne doskonalenie coraz wyższych pozycji aż do nauki chodu. W usprawnianiu fizjoterapeuci bazują na kinezyterapii ogólnej oraz na elementach metod rehabilitacyjnych (Bobath, Kabat, Knott). Repertuar ćwiczeń wzbogacają również elementy innych technik: metody integracji sensorycznej SI, programy Knilla Aby osiągnąć jak najlepsze efekty terapeutycznej pracy z osobami z upośledzeniem ruchowym fizjoterapeuci działają wielotorowo, korzystając ze wszelkich dostępnych programów sprawdzonych przez wieloletnią pracę.

fizjoterapeuta

Wojciech Bartyński

Terapia logopedyczna

Mowa ludzka jest kluczem do wiedzy, sposobem porozumiewania się ze sobą ludzi. Mowa osób niepełnosprawnych intelektualnie określana jest terminem „oligofazja”. Upośledzenie umysłowe związane z niedorozwojem wyspecjalizowanych struktur

mózgowych odpowiedzialnych za przebieg złożonych procesów psychicznych pociąga za sobą zakłócenia zachowań werbalnych. Stopień niedorozwoju mowy rośnie proporcjonalnie do stopnia upośledzenia umysłowego, co oznacza, że im głębszy deficyt intelektualny, tym większe upośledzenie myślenia abstrakcyjnego i opóźnienie w rozwoju mowy.

Podopieczni Ośrodka Rehabilitacyjno - Edukacyjno-Wychowawczego wykazują charakterystyczne cechy mowy dzieci z poważniejszym niż lekki (czyli umiarkowanym, znacznym i głębokim) stopniem upośledzenia umysłowego. Cechy tej mowy to: skracanie długości wypowiedzi, uboga struktura zdania, dużo zdań z błędami, zdania proste i niekompletne, zdania budowane w czasie terażniejszym, zwolnione tempo mowy, zaburzona płynność wypowiedzi, mowa bełkotliwa, niewyraźna artykulacja, trudności w posługiwaniu się swobodną mową (wypowiedziom często towarzyszą gesty wspomagające komunikację), mowa ograniczona do zdań dwuwyrzowych lub tylko do kilku słów, ubogie słownictwo, trudności w przekazywaniu myśli, brak mowy lub bardzo ograniczony jej zakres na poziomie nadawania i odbioru.

Program terapii logopedycznej wychowanków OREW obejmuje prowadzenie zajęć indywidualnych, zespołowych i grupowych, w tym terapii z zakresu komunikacji sytuacyjno-społecznej w formie zajęć plenerowych oraz:

1. Ćwiczenia usprawniające motorykę narządów mowy, uwrażliwianie miejsc artykulacji poprzez masaż zewnętrzny i wewnętrzny narządów mowy, ćwiczenia wspomagane i czynne warg, języka i podniebienia.

2. Ćwiczenia regulujące tor oddechowy i wzmacniające siłę głosu.

3. Ćwiczenia korekcyjne: wywoływanie brakujących głosek, korygowanie wymowy głosek zaburzonych, poprawa artykulacji.

4. Rozwój języka: poszerzanie słownika biernego i czynnego, zasobu pojęć rozumianych i używanych, nauka budowania prostych wypowiedzi, rozwijanie strony logiczno-gramatycznej języka.

5. Logorytmika jako forma terapii rozwijająca elementy suprasegmentalne mowy: rytm, melodię, tempo, intonację.

6. Rozwijanie form komunikacji pozawerbalnej dostosowanych do możliwości i potrzeb wychowanków korzystających z takiego sposobu porozumiewania się z otoczeniem (symbole graficzne, znaki języka migowego, gesty umowne); tworzenie tego kanału nadawania i odbioru informacji odbywa się we współpracy z rodzicami i terapeutami.

W ramach terapii logopedycznej prowadzone są konsultacje, porady i instruktaże dla rodziców, a także wymiana informacji z terapeutami prowadzącymi dziecko.

Praca psychologa OREW

Do głównych zadań psychologa pracującego w Ośrodku Rehabilitacyjno – Edukacyjno – Wychowawczym należą diagnoza psychospołecznego funkcjonowania wychowanków OREW oraz terapia indywidualna i grupowa.

Psycholog przy pomocy wystandaryzowanych narzędzi badawczych oraz takich metod jak wywiad i obserwacja, ocenia poziom rozwoju psychoruchowego, intelektualnego i poziom dojrzałości społecznej. Pozwala to na określenie konkretnych umiejętności, możliwości rozwojowych oraz potrzeb każdego podopiecznego. Informacje te służą do tworzenia indywidualnych programów rewalidacyjno – wychowawczych, toteż psycholog wchodzi w skład Zespołu Terapeutycznego i stale z nim współpracuje. Poprzez stały kontakt z dziećmi psycholog na bieżąco ocenia postępy lub ewentualny regres w rozwoju.

Funkcjonowanie osób głębiej upośledzonych umysłowo charakteryzuje się specyficznymi problemami i wiele z nich wiąże się z dodatkowymi sprzężonymi kalectwami i niepełnosprawnością ruchową. Są to: zakłócony odbiór i przetwarzanie wrażeń zmysłowych, zaburzona integracja zmysłów, zaburzenia somatognozji czyli poczucia własnego ciała, zaburzenia trwałości pamięci i koncentracji uwagi, zaburzenia komunikacji w sferze werbalnej i pozawerbalnej, niska aktywność poznawcza, zaburzenia celowości, precyzji, kontroli ruchów rąk i palców, zaburzenia koordynacji wzrokowo – ruchowej, bardzo niska samodzielność lub jej brak, deficyty w zakresie interakcji społecznych, szereg tzw. trudnych zachowań, jak zachowania stereotypowe, zachowania agresywne i autoagresywne, lęki, fobie, nadpobudliwość psychoruchowa, autostymulacje.

Podczas terapii, poprzez dobór odpowiednich ćwiczeń i metod, psycholog wraz z uczniem upośledzonym umysłowo dążą do osiągnięcia pozytywnych efektów w określonych sferach rozwoju, optymalnego poziomu intelektualnego, pewnych cech osobowości i sprawności manualnych, co pozwoli na możliwie największą samodzielność i komfort psychiczny dla niego i otoczenia. Terapia psychologiczna dąży do stymulowania rozwoju zgodnie z możliwościami dziecka, ma charakter zajęć rewalidacyjnych i najczęściej odbywa się w formie zabawy.

Kładzie się nacisk na elementarne funkcje, które bezpośrednio (funkcje percepcyjno – motoryczne, uwaga, pamięć) i pośrednio (mowa, myślenie) wpływają na rozwój funkcjonowania poznawczego i powodują wzrost zachowań adaptacyjnych dziecka. Niekiedy w przypadku dzieci głęboko upośledzonych stymulowanie rozwoju może oznaczać utrzymanie jakiejś funkcji czy umiejętności na dotychczasowym poziomie.

Terapia grupowa ma charakter zajęć integracyjnych, ułatwiających nawiązywanie współpracy, kształtujących wrażliwość emocjonalną i społeczną, odbywa się w formie gier i zabaw oraz zajęć relaksacyjnych i odprężających.

Efektywności terapii sprzyja również spokojna, bezpieczna atmosfera, zajęcia w osobnej sali, co wpływa na zmniejszoną ilość bodźców rozpraszających oraz systematyczny, indywidualny kontakt z dzieckiem.

Ponadto psycholog służy poradą i wsparciem dla rodzin oraz osób pracujących z dzieckiem upośledzonym umysłowo.

Psycholog
Wioletta Błaż

Twórczość wychowanków OREW

Celem pracy terapeutycznej Ośrodka jest optymalny rozwój i przystosowanie do życia w społeczeństwie osoby niepełnosprawnej intelektualnie.

Jedną z ważnych form realizacji tego celu jest organizowana w Ośrodku od wielu lat aktywność twórcza wychowanków: inscenizacje piosenek ("Trzy kurki", "Żabki", "Rosną grzybki", "Zielone słonie", "Kałużowy taniec", "Wielbłądy" ,"Sałatka jarzynowa"), układy taneczne ("Walc kwiatów", "Bal lalek", "Taniec ze wstążkami", "Taniec kowbojski", teatrzyki ("Jaś i Małgosia", "Śpiąca Królowna", "Czerwony Kapturek", Jasełka), okolicznościowe akademie, twórczość plastyczna.

Ruch przy muzyce to dominująca forma aktywności naszych podopiecznych. Ruch umożliwia współprzeżywanie z innymi radości, napięcie i odprężenia, sprzyja współdziałaniu w grupie, podporządkowaniu się i skupieniu uwagi. Dzieci i młodzież swoim ciałem, gestami i mimiką wyrażają różne stany uczuciowe, naśladują postacie ludzkie i zwierzęce, odgrywają sceny z życia a także wyczarowują bajkowy świat. Owoce żmudnej pracy i trudu włożonego w przygotowanie przedstawień można było zobaczyć na Przeglądzie Dorobku Kulturalnego Szkół i Ośrodków Specjalnych, Przeglądzie Teatrów Amatorskich "Michalinalia" , w teatrze

W. Siemaszkowej w Rzeszowie, podczas imprez z okazji Dnia Godności Osoby z Niepełnosprawnością Intelktualną, imprezy integracyjnej "Baśniowy Świat", na Pikniku Integracyjnym i podczas występów dla dzieci z zaprzyjaźnionych szkół i przedszkoli krośnieńskich.

Nasi wychowankowie są również wrażliwymi odbiorcami sztuki: uczestniczyli w koncertach uczniów ze szkoły muzycznej i orkiestry dętej Ochotniczej Straży Pożarnej. Sama muzyka i odpowiednia atmosfera podczas koncertów sprzyjały przeżywaniu przez dzieci całej gamy pozytywnych emocji. Podczas występów artystów z teatryku krakowskiego uczniowie poznawali znaki drogowe, sposoby zachowania się na drodze i w lesie oraz sztuczki magiczne. Dzieciom towarzyszyła atmosfera zainteresowania, ciekawości i humoru, a przede wszystkim dobra zabawa.

Przygotowywanie programów artystycznych dla mam, nauczycieli, z okazji Dnia Dziecka czy zakończenia roku szkolnego sprzyja nabywaniu umiejętności recytowania wierszy i śpiewania piosenek Te formy aktywności również dają dziecku poczucie własnej wartości i poczucie sukcesu, a przede wszystkim stwarzają możliwość nawiązywania kontaktu z innymi.

Inną formą aktywności podczas której nasi wychowankowie zaspokajają swoje potrzeby jest twórczość plastyczna. Podczas zajęć plastycznych dzieci mają możliwość "wypowiadania się" na papierze, poznawania wielozmysłowego różnych materiałów plastycznych a przede wszystkim ćwiczenie precyzyjnych ruchów rąk i palców, doskonalenie chwytu i ćwiczenie koordynacji wzrokowo - ruchowej. Uczniowie Ośrodka brali udział w konkursie plastycznym zorganizowanym przez Stowarzyszenie Rozwoju Miasta Krosna i Europejski Klub Liderów. Za prace na temat "Przedszkolak umie pomagać" dzieci otrzymały wyróżnienia w formie dyplomów i nagród rzeczowych. Uroczyste wręczenie nagród było bardzo ważne dla nas wszystkich, przede wszystkim dla nagradzanych. Przeżycie sukcesu, odczucie ważności własnej osoby i zadowolenie można było zobaczyć na twarzy każdego z wychowanków.

Nauczyciel - terapeuta

Bożena Gromek

Biblioteka PSOUU w Krośnie

Szanowni Państwo

Mam zaszczyt i możliwość od ponad 10 lat udostępniać osobom zainteresowanym korzystanie ze zbiorów Biblioteki PSOUU.

Czytelnikami są przede wszystkim członkowie Stowarzyszenia, rodzice, nauczyciele – terapeuci, pracownicy i wolontariusze naszych placówek.

Z roku na rok biblioteka na bieżąco bogaci się w literaturę specjalistyczną dotyczącą aktualnego poziomu wiedzy na temat wielorakich niepełnosprawności, zaburzeń w rozwoju dziecka oraz wieloprofilowego usprawniania i edukacji upośledzonych umysłowo.

Nasza biblioteka to dostęp do wiedzy i informacji. Zachęcam i zapraszam.

Nauczyciel – terapeuta

Maria Wilk- Wszółek

Rola komputera

w pracy z dziećmi niepełnosprawnymi ruchowo i intelektualnie

Wykorzystanie komputera w procesie edukacji i rewalidacji dzieci niepełnosprawnych intelektualnie, mimo niedostatku sprzętu i oprogramowania dostosowanego do potrzeb kształcenia specjalnego, staje się powoli dość powszechną formą pracy z osobami specjalnej troski. Komputer jako narzędzie dydaktyczne uzupełnia stosowane dotychczas środki nauczania. Dziecko, które z powodu swojej choroby nie jest w stanie pisać i rysować w tradycyjnym tego słowa znaczeniu, może wyrazić swoje myśli wystukując tekst na klawiaturze; czy też posługując się jedynie myszką oddać odczucia estetyczne za pomocą najprostszego programu do rysowania. Zwykłe programy dostępne w wydawnictwach komputerowych odpowiednio dobrane do możliwości dziecka, stają się przydatnym elementem jego kształcenia i rewalidacji przy stosunkowo niewielkich kosztach. Praca z komputerem jest dla dzieci wielką frajdą: poprawne napisanie tekstu, czy wykonanie jakiegoś zadania wytyczonego przez program, daje im ogromną radość i satysfakcję. Wykorzystanie komputera w pracy z dziećmi niepełnosprawnymi ruchowo i intelektualnie daje nowe możliwości. Pozwala m. in. przekroczyć bariery spowodowane przez chorobę czy też normy architektoniczne i społeczne. Osoba niesprawna ruchowo siedząc przed ekranem komputera może w jednej chwili znaleźć się w dowolnym miejscu, może poznawać różne zakątki świata, zawierać nowe znajomości. Dzieci lubią pracować z komputerem; należy jednak pamiętać, że komputer, choćby najbardziej nowoczesny, nigdy nie zastąpi dziecku kontaktu z drugą osobą.

W Ośrodku staramy się wykorzystywać wszystkie możliwości, aby praca z naszymi podopiecznymi przynosiła jak najlepsze rezultaty. Dostosowując oprogramowanie do potrzeb wychowanków traktujemy komputer jako narzędzie rewalidacyjno - edukacyjne. Poprzez zabawę uczymy podstawowej obsługi komputera, poznajemy litery i cyfry, próbujemy pisać oraz liczyć. Do poznawania otaczającej nas rzeczywistości i wzbogacania wiedzy o świecie wykorzystujemy programy edukacyjne. Komputer jako narzędzie multimedialne wykorzystywany jest do oglądania ciekawych filmów i słuchania muzyki. Poprzez gry komputerowe usprawniamy koordynację wzrokowo - słuchowo - ruchową oraz rozwijamy myślenie i czynności manipulacyjne. Tak więc zajęcia z komputerem pozwalają naszym wychowankom ciekawie i pożytecznie spędzić czas.

Nauczyciel-terapeuta

Marcin Waśko

Adres Redakcji: ul. Powstańców Śląskich 16, 38-400 Krosno

Redaguje zespół. Sekretarz redakcji: Bernadetta Fiejdasz

Konto Stowarzyszenia: Bank PEKAO S. A. O /Krosno 10701210-1717-2221-0100

Sami o sobie...

Nazywam się Iwona. W czerwcu będę miała 18 lat. Będzie tort i świeczki. Mieszkam w Targowiskach z mamą – same. Tata nie żyje. Brat Grzesiek mieszka na Widaczu, a Darek na Pustynach. Do Ośrodka przywozi mnie pan Andrzej. W Ośrodku pracuję, uczę się, robimy próby i występujemy na występach. Ja mówię wierszyki i śpiewam piosenki. Lubię słuchać „Ich troje” i „Szklanka wody”. Chodzimy na spacer i do sklepu. W kuchni robimy frytki, placki ziemniaczane i galaretkę z owocami. Lubię gotowanie. U mnie w grupie pracują pani Ania i pani Dorota i lubię ich bardzo. Przychodzi do nas ksiądz Maciej i modlimy się, mamy Mszę i byliśmy w kościele na Drodze Krzyżowej. Chodzę jeszcze do pani Wioli psycholog pracować i do pani Izy logopedy. Na ćwiczenia chodzę do pana Pawła na W.F. Pojedziemy na wycieczkę do ZOO do Krakowa zobaczyć zwierzęta.

Jestem Anetka, mam 7 lat. Lubię przyjeżdżać do Ośrodka bawić się z Kasią i Anią i innymi dziećmi. Bawimy się w gotowanie i szkołę. Gotujemy dla lalek zupę i kotlety, kroimy

ciasto i robimy placki. Oglądamy książki i układamy obrazki, pokazujemy lalkom. Ja też się uczę: liczę i piszę literki; w domu sama odrabiam zadanie.

Jestem Przemek. Mam 15 lat. Do Ośrodka zacząłem chodzić jak byłem mały. Nauczyłem się tu czytać, pisać na komputerze. Sam się myję: zakręcam i odkręcam wodę w kranie, sam myję zęby. Nauczyłem się odczytywać godziny na zegarze. Teraz uczę się ładnie czytać, a także dodawać, odejmować i mnożyć żeby nie „zbankrutował”, żeby nikt mnie nie oszukał. Z panem Marcinem uczę się chodzić, bo teraz jeżdżę na wózkach, ale wierzę, że kiedyś będę mógł chodzić sam. Bardzo nie lubię matematyki (sprawia mi dużo trudności) oraz zadań domowych.

Lubię pracować na komputerze. Lubię występować w różnych przedstawieniach i akademiach. Uczę się wierszy na pamięć i je chętnie recytuję. Interesuję się sportem, przeglądam gazety sportowe, a pan czyta mi artykuły, które mnie interesują. Lubię też „sportować”. Ćwiczę z kolegą Tomkiem, rywalizujemy w różnych zawodach sportowych.

Mam na imię Tomek, mam 15 lat. W Ośrodku uczę się już długo. Bardzo lubię tu przyjeżdżać. Po przybyciu jem śniadanie, następnie jadę do łazienki, gdzie sam się myję. Po śniadaniu i toalecie idę na ćwiczenia rehabilitacyjne. Bardzo dobrze ćwiczę mi się z rehabilitantem, choć ćwiczenia są niekiedy trudne i ciężkie do wykonania. Ale wiem, że to dla mojego dobra. Po ćwiczeniach wracam na swoją salę zajęć i rozpoczynam naukę. Najpierw moja pani sprawdza moje zadanie domowe i razem wyjaśniamy problemy. Następnie uczę się matematyki. Bardzo to lubię. Umiem już liczyć na pełnych dziesiątkach, rozmieniać banknoty, rozwiązuję zadania tekstowe. Podczas zajęć z języka polskiego ćwiczę czytanie tekstów, uczę się ładnie wypowiadać, piszę teksty na komputerze.

Interesują mnie zajęcia ruchowe. Wychowawca często organizuje nam zawody sportowe. Lubię rywalizować z kolegą Przemkiem np. w wyścigach z pełzaniem po podłodze do celu, w wyścigach na wózkach, w przeciąganiu liny.

W wolnych chwilach między zajęciami lubię rozmowy z kolegami np. z Przemkiem o sporcie. Lubię też relaksować się leżąc na podłodze, a także grać na komputerze. Po obiedzie wyjeżdżam do domu.

Mam na imię Teresa. Do ośrodka chodzę już długo. W ośrodku jest fajnie. Mam koleżankę Asie, Tereskę i Iwonę. Mam kolegów. Ja z koleżankami i kolegami często występuję. Robiliśmy przedstawienie o zimie i o bałwanku dla rodziców. Podobał się nasz występ.

Występowaliśmy też na Michalinaliach. Robiliśmy występ o "dobrym" i "złym". Wszyscy byliśmy ubrani na biało, mój kolega Marek był ubrany na czarno. Występ był ładny i będą nas filmować, będziemy w telewizji.

Cieszę się, że Pani zrobi nam wycieczkę do Krakowa. Jeszcze nie byłam w ZOO. Moja mama da mi pieniądze. Pani na wycieczkę kupi nam jedzenie. Nie mogę się już doczekać.

Mam na imię Mateusz, mieszkam w Krośnie. Mam mamę, tatę, siostrę i brata. Kiedyś chodziłem do szkoły w Turaszówce, teraz chodzę do ośrodka. Cieszę się, że nie muszę już jeździć do szkoły autobusem. Tu w ośrodku jest ładnie. Panie są fajne. Lubię WF, lubię rower i granie w piłkę. Mam tu kolegów, lubię Miłosza, Marka, Tereskę, Asię.

Tu w ośrodku uczę się liczyć pieniądze, pisać, malujemy farbami i chodzimy na spacer. Czasami jestem dyżurnym, maże tablicę i ustawiam krzesła. Tu w ośrodku jem obiady, wszystko lubię, a najbardziej mięso.